

A. J. FINN

ŽENA V OKNĚ

motto

Žena v okně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

A. J. Finn
Žena v okně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

A. J. FINN

ŽENA V OKNĚ

Praha 2017

Přeložil Jiří Kobělka

Pro George

Mám pocit, že kdesi v tobě
dřímá něco, o čem nikdo neví.

– *Ani stín podezření* (1943)

■ JEDNA

Její manžel už je skoro doma. Tentokrát ji načapá.

V oknech na čísle 212 nevisí jediný proužek záclony, jediná lišta žaluzie. V tomhle městském domě s červenou fasádou kdysi bydleli novomanželé Mottovi – tedy až donedávna, kdy přestali být nejen novo-, ale manželi vůbec. Ani s jedním jsem se nikdy nesešla, ovšem dodnes se na ně čas od času mrknu na internetu: na jeho profil na LinkedIn, na její facebookový profil. Stránka Macy's je stále registruje jako čerstvě sezdанý pár. Pořád bych jim mohla koupit přibory.

Jak říkám: v oknech není jediná výzdoba. A tak číslo 212 s nerudným a syrovým výrazem jen prázdňě hledí do ulice a já jeho upřený pohled odrážím: právě teď například pozoruji, jak si paní domu vede do pokoje pro hosty podomního prodejce. Co s tímhle domem *je*? Je to dům, kam láska chodí umřít.

Nová majitelka je překrásná: ryzí rusovláska se sytě zelenýma očima a souostrovím drobných pih rozetých po celých zádech. Je mnohem hezčí než její manžel dr. John Miller, psychoterapeut – ano, on opravdu radí lidem ve věci partnerských vztahů – a jeden ze 436 000 Johnů Millerů vyskytujících se na internetu. Tento konkrétní exemplář pracuje kousek od Gramercy Parku a nedává rady na pojišťovnu. Podle kupní smlouvy zaplatil za dům 3,6 milionu dolarů. Zjevně se mu daří.

O manželce toho vím víc a zároveň méně. Moc dobrá hospodyňka to asi nebude; Millerovi se sem nastěhovali před osmi týdny, a přesto mají pořád holá okna. C-c. Třikrát týdně cvičí jógu: vždycky seběhne ze schodů se srolovanou podložkou v podpaží a s přiléhavými legínami na nohou. A taky zřejmě někde pracuje jako dobrovolnice – v pondělky a pátky totiž krátce po jedenácté (tedy zhruba v době,

kdy vstávám) odjíždí z domu a vrací se mezi pátou a půl šestou, kdy usedám ke svému pravidelnému večernímu filmu. (Dnes jsem si už bůhví pokolikáté vybrala *Muže, který věděl příliš mnoho*. Já jsem zase žena, která *viděla* příliš mnoho.)

Všimla jsem si, že si odpoledne ráda dává skleničku, stejně jako já. Jestlipak si ji ráda dává i po ránu? Stejně jako já?

Její věk je však pro mě záhadou, ačkoliv je rozhodně mladší než doktor Miller a taky mladší (a čipernější) než já. Rovněž její jméno můžu jen tipovat; v duchu jí říkám Rita, protože vypadá jako Hayworthová v *Gildě*. „Nemám sebemenší zájem“ – tuhle hlášku miluju.

Já mám naopak obrovský zájem. Ne o její tělo – o světlounkou krivku páteře, o lopatky vytrčené jako zakrnělá křídla, o ňadra sevřená v bledě modré podprsence (kdykoliv se mi kterékoliv z nich míhne v objektivu, raději se zadívám jinam) –, nýbrž o její život. Vlastně o životy. Má o dva životy víc než já.

Její manžel se před malou chvilí vynořil zpoza rohu ulice – něco po poledni, nedlouho potom, co za sebou jeho žena s obchodákem v závěsu rázně zavřela dveře. Je to vybočení z normálu: v neděli se doktor Miller neomylně vrací domů ve čtvrt na čtyři.

Dnes ovšem dobrý doktor rázně kráčí po chodníku, z úst mu vychází obláček páry, kufřík mu poskakuje v ruce, snubní prsten vrhá do okolí prasátka. Přibližuji si jeho nohy: vínově červené polobotky se jen blyští a při každém kroku se od nich odráží podzimní slunce.

Zvedám fotoaparát k jeho hlavě. Mému Nikonu D5500 toho moc neunikne, zvláště když je osazený teleobjektivem Opteka. Vidím rozčepýřené mastné vlasy, tenké levné brýle, náznaky strniště v mělkých prohlubních tváří. O své boty doktor pečuje lépe než o obličej.

Přesouvám ohnisko pozornosti k číslu 212, kde se Rita a obchodák překotně svlékají. Mohla bych zavolat na informace, zjistit si její číslo a telefonicky ji varovat. Neudělám to. Pro slídění platí stejná zásada jako pro fotografování přírody: nevměšovat se do přirozených procesů.

Doktor Miller je možná půl minuty od vstupních dveří. Jeho manželka přejíždí ústy po obchoďákově krku. Halenku už nemá.

Čtyři další kroky. Pět, šest, sedm. Zbývá maximálně dvacet vteřin.

Paní Millerová chytá zuby obchoďákovu kravatu a culí se na něj. Šmátrá mu rukama po košili. On ji laská na uchu.

Její manžel přeskakuje přes vystouplou dlaždici na chodníku. Odtud mu zbývá patnáct vteřin.

Téměř slyším, jak kravata sklouzává z krku. Paní Millerová ji odhazuje přes celý pokoj.

Deset vteřin. Znovu přibližuji záběr – čelo objektivu se téměř chvěje vzrušením. Manžel strká ruku do kapsy a vytahuje klíče. Sedm vteřin.

Jeho žena si rozpouští culík. Vlasy jí povlávají na ramenou.

Tři vteřiny. On stoupá do schodů.

Ona obepíná ruce kolem milencových zad a dává mu vášnivý polibek.

On vsouvá klíč do zámku. Otáčí jím.

Přibližuji její tvář, ty vytřeštěné oči. Už to slyšela.

Pořizují fotku.

V tu chvíli se mu otevírá kufřík.

Z kufříku vylétává stoh lejster a rozptyluje se ve větru. Rychle přesouvám objektiv zpět na doktora Millera a vidím, jak se mu rty rozevírají v ostrém „sakra“. Staví kufřík na podlahu verandy, vycídnými botama přišlapuje pár lejster a další chytá do rukou. Jeden poletující papír se zachytil v koruně stromu. On si toho nevšiml.

A jsme opět u Rity, která se zatím horečně souká do halenky, znovu si dělá culík a vyráží z pokoje. Její bezprizorní milenec zatím seskakuje z postele, zvedá kravatu a pěchuje si ji do kapsy.

Zhluboka vydechují – zní to, jako když z balonku uniká vzduch. Vůbec jsem si neuvědomila, že zadržuji dech.

Vchodové dveře se otevírají: Rita se řítí ze schodů a volá cosi na manžela. Doktor Miller se otáčí a já čekám úsměvy – žádné ovšem nevidím. Rita se sklání a zvedá z chodníku několik lejster.

Ve dveřích se zjevuje obchoďák. Jednu ruku zastrčenou v kapse,

druhou zvedá na pozdrav. Doktor Miller mu odpovídá mávnutím. Stoupá ke dveřím, zvedá kufřík, oba muži si podávají ruce a vcházejí dovnitř. Rita cupitá za nimi.

No nic. Možná příště.

PONDĚLÍ 25. ŘÍJNA

■ DVA

Před chvílí kolem proplulo auto, pomalu a rozvážně jako pohřební vůz. Jeho koncová světla jiskřivě mžourala do tmy. „Noví sousedé,“ oznamují dceři.

„Kterej dům?“

„Naproti parku. Dvě stě sedmička.“ Sousedé už tam jsou; exhumují z kufru bedny a v nastalém soumraku vypadají jako duchové.

Dcera srká.

„Co to jíš?“ ptám se. Dnes mají v akci činu, takže samozřejmě pojídá nudle.

„Nudle.“

„Když mluvíš s mámou, tak je nejez.“

Další srknutí a zamlaskání. „Ale *mámo*.“ Je to taková naše přetahovaná; dcera navzdory mému přání přestala používat oslovení *mami* a nahradila ho tímhle bučivým a tupým tvarem. „Nech to plavat,“ radí mi Ed – jenže jemu dcera pořád říká *tati*.

„Měla by ses s nima jít pozdravit,“ navrhuje mi Olivia.

„To bych ráda, broučku.“ Vystoupám do prvního patra, odkud je lepší výhled. „Ty dýně jsou snad *všude*,“ poznamenávám. „Všichni sousedé nějakou mají. A Grayovi dokonce čtyři.“ Došla jsem na konec schodiště; sklenici držím tak vysoko, že mi víno šplouchá u rtu. „Moc bych ti chtěla taky nějakou vybrat. Řekni tátovi, ať ti jednu koupí.“ Nabírám do úst doušek a polykám. „Vlastně ať vezme rovnou dvě, jednu pro tebe a druhou pro mě.“

„Oukej.“

Zachycuji svůj odraz ve tmavém zrcadle malé koupelny. „Jsi tam spokojená, miláčku?“

„Ano.“

„Nejsi osamělá?“ Olivia nikdy neměla v New Yorku opravdové přátele; je příliš plachá, příliš bezvýznamná.

„Ne.“

Hledím do temnoty na horním konci schodů, do přítmi nad sebou. Během dne sem proniká slunce kopulovým stropním světlíkem, ale ten v noci vypadá jako vypoulené oko zírající do hlubin schodiště. „Stýská se ti po Punchovi?“

„Ne.“ Dcera s kocourem moc dobře nevycházela. Jednou o Vánocích ji poškrábal; bleskurychle ji sekl drápky přes zápěstí a udělal jí na něm dvě sady zkřížených brázd. Ed ho tehdy málem vyhodil z okna.

Hledám kocoura a nacházím ho stočeného na pohovce v knihovně. Pozorně mě sleduje.

„Dej mi tátu, broučku.“ Vyrážím na další úsek schodiště a pod bosýma nohama cítím hrubý běhoun. Ratan. Co nás to tehdy napadlo? Vždyť se tak snadno ušpiní.

„Ahoj šťabajzno,“ vítá mě Ed. „Noví sousedi?“

„Ano.“

„Copak se nějací nepřistěhovali nedávno?“

„To už jsou dva měsíce. Do dvě stě dvanáctky. Millerovi.“ Otáčím se a scházím ze schodů.

„A tihle noví bydlí kde?“

„Ve dvě stě sedmičce. Naproti přes park.“

„Mění se to.“

Ocitám se na odpočívadle a obcházím ho. „Ale moc si toho nepřivezli. Akorát auto.“

„Stěhováci zřejmě přijedou později.“

„Zřejmě.“

Ticho. Upíjím vína.

Jsem teď opět v obýváku; stojím naproti krbu a dívám se, jak se v rozích mihotají stíny. „Poslyš...,“ začíná Ed.

„Mají syna.“

„Cože?“

„Je tam syn,“ opakuji a tisknu čelo na chladné okno. Sodíkové výbojky ještě v téhle harlemské provincii neznají, a tak ulici ozařuje jen citronově zbarvený stroužek měsíce. Přesto rozeznávám jejich siluety: muž, žena a vysoký chlapec přenášejí bedny ke vstupním dveřím. „Teenager,“ dodávám.

„Klid, šelmo.“

Než se stačím zarazit, vypadne ze mě: „Škoda že tu nejsi.“

Náhle jsem celá rozhozená. Ed zřejmě taky. Chvilé ticha.

A pak: „Potřebuješ víc času,“ konstatuje.

Neříkám nic.

„Doktoři tvrdí, že příliš mnoho kontaktu neprospívá zdraví.“

„Ten doktor, který to řekl, jsem já.“

„Ty jsi jen jeden z nich.“

Za mnou se ozývá prasknutí – polínko v krbu. Plameny se zklidňují, jiskry dopadají na rošt.

„Co kdybys ty nové lidi pozvala?“ ptá se Ed.

Dopíjím sklenici. „Myslím, že už toho pro dnešek bylo dost.“

„Anno.“

„Ede.“

Skoro ho slyším dýchat. „Mrzí mě, že tam nejsme s tebou.“

Skoro slyším vlastní srdce. „Mě taky.“

Punch za mnou sešel dolů. Zvedám ho do náruče a vracím se do kuchyně. Pokládám telefon na pult. Ještě jednu skleničku před spaním.

Chytám lahev za hrdlo, obracím se k oknu, za nímž se na chodníku plouží tři duchové, a pozvedám sklenici k přípitku.

■ T Ř I

Loni touto dobou jsme plánovali, že prodáme dům, a dokonce jsme už kontaktovali makléře; Olivia totiž od září nastupovala do jedné školy v Midtownu. Nakonec nám Ed našel dům před rekonstrukcí v Lenox Hill. „Bude to *legrace*,“ sliboval. „Udělám ti tam bidet, jenom pro tebe.“ Poplácala jsem ho po rameni.

„Co je to bidet?“ zeptala se Olivia.

Jenže pak Ed odešel a ona s ním. A tak se mi znovu sevřelo srdce, když jsem si včera v noci vzpomněla na první slova inzerátu, jenž nikdy nespatrił světlo světa: NÁDHERNĚ RESTAUROVANÝ PAMÁTKOVÝ DŮM Z 19. STOLETÍ! PERLA HARLEMU! BÁJEČNÝ DOMOV PRO RODINU! O výrazech *památkový* a *perla* by se podle mě dalo diskutovat. *Harlem* je nezpochybnitelný, stejně jako *19. století* (1884). *Nádherně restaurovaný*, to můžu dosvědčit a ukázat i mastný účet. *Báječný domov pro rodinu*, to je taky pravda.

Moje panství a jeho náležitosti:

Sklep: Podle našeho makléře se říká „suterén“. Podzemní prostor táhnoucí se pod celou zastavěnou plochou domu. Má vlastní vchod a skládá se z kuchyně, koupelny, ložnice a mrňavé kanceláře. Ed tady měl osm let pracovnu – na stole rozkládal výkresy, na zeď připínal instrukce od zadavatelů. V současnosti pronajato.

Zahrada: Spíš vnitřní nádvoří dostupné z prvního podlaží. Pásky vápencových dlaždic, dvě nepoužívaná zahradní křesílka, mladý jasan, krčící se v zadním rohu, vytáhlý a osamělý jako puberták bez kamarádů. Docela často ho zatoužím obejmout.

První podlaží: Britové by řekli přízemí, Francouzi *premier étage*. (Já nejsem ani jedno, ale před atestací jsem strávila nějaký čas na Oxfordu – shodou okolností v „suterénu“ – a loni v červenci jsem se přes internet začala učit *français*.) Kuchyně – otevřená a „půvabná“ (mak-

lérův výraz) – má zadní dveře vedoucí do zahrady a boční východ ústící do parku. Podlaha je z bílé břízy, toho času pocintané od merlotu. V hale se nachází i toaleta – osobně ji nazývám „červenou místností“, třebaže ve vzorníku barev Benjamin Moore se výslovně uvádí „rajčatově rudá“. Obývací pokoj je vybavený gaučem, konferenčním stolem a perským koberečkem, jenž je pod nohama stále příjemně hebký.

Druhé podlaží: Knihovna (Edova; plné regály, rozpraskané hřbety, ohmatané přebaly, všechno napěchované, co to jde) a pracovna (moje; skrovně zařízená, vzdušná, vlastně jen stolek z IKEA a na něm stolní počítač Mac – bitevní pole pro moje internetové šachové partie). Dále druhá toaleta, tentokrát vymalovaná modrým odstínem zvaným „nebeské vytržení“, což je v případě kamrlíku s klozetem dost eufemistický popis. A navrch hluboký kumbál, ze kterého možná jednou udělám temnou komoru, pokud se někdy rozhodnu přejít z digitálu na klasický film. Myslím, že ztrácím zájem.

Třetí podlaží: Hlavní ložnice a koupelna. Letos trávím mnoho času v posteli; tahle má matrace se systémem zdravého spánku a dvojitým polohováním. Ed si svoji stranu naprogramoval na téměř prachovou měkkost; moje matrace je nastavená natvrdo. „Vždyť ty spíš na cihle,“ pronesl jednou, když zabubnoval prsty do horní části.

„A ty zas na obláčku,“ odpověděla jsem mu. Načež mě Ed políbil, dlouze a pomalu.

Když odešli, během oněch ponurých a prázdných měsíců, kdy jsem se jen málokdy dokázala vystrchat z postele, jsem se pomalu převalovala z jednoho konce na druhý, namotávala na sebe povlečení a opět se z něj vyvlékala.

A pak je tam pokoj pro hosty se samostatnou koupelnou.

Čtvrté podlaží: Kdysi dávno prostory pro služebnictvo, dnes Olii pokoj plus druhý pokoj pro hosty. Jsou noci, kdy procházím jejím pokojem jako duch. Jsou dny, kdy stojím ve dveřích a pozoruji pomalý rej prachových smítek ve slunci. A jsou týdny, kdy čtvr-

té patro vůbec nenavštívím, až se mi začne vpíjet do paměti jako dešťová kapka do kůže.

Ale to je jedno. Zítra si s nimi každopádně promluvím znovu. Prozatím ty lidi odnaproti nevidím.

STŘEDA 27. ŘÍJNA

■ ČTYŘI

Vytáhlý výrostek vybíhá ze dveří čísla 207 jako kuň ze startovního boxu a cválá ulicí na východ, přímo kolem mých předních oken. Moc dobře na něj nevidím – dneska jsem se probudila brzy, ačkoliv jsem včera pozdě do noci sledovala *Pryč od minulosti*, a momentálně se snažím posoudit, jestli by bylo moudré dát si doušek merlotu. Každopádně stačím zachytit blondatou čupřinu a batůžek přehozený přes rameno. A pak už je chlapec pryč.

Nalévám si sklenici, vyplouvám nahoru a usedám ke svému stolu. Natahuji se po nikonu.

V kuchyni v čísle 207 vidím otce, vysokého, statného chlapa, před televizní obrazovkou. Tisknu si fotoaparát k oku a zvětšuji přiblížení: v televizi zrovna běží *Today*. Mohla bych seběhnout dolů, napadá mě, zapnout si televizor a dívat se se sousedem. Anebo bych se mohla dívat na jeho televizi takhle přes objektiv.

Volím druhou možnost.

Čelní fasádu jsem už nějakou dobu neviděla, ale Google je naštěstí vybaven funkcí Streetview: bílý kámen, lehký nádech francouzského neoklasicismu, nahoře věžička obehnaná zábradlím. Ze svého místa samozřejmě vidím jen na jednu stranu domu: z východních oken se mi nabízí nerušený výhled do kuchyně, do salonu v patře a do ložnice nad ním.

Včera dorazilo hejno stěhováků: tahali dovnitř pohovky, televizo-ry i jednu starožitnou šatní skříň. Manžel řídil dopravu. Manželku

jsem neviděla od večera, kdy se sem nastěhovali. Zajímá mě, jak asi vypadá.

Odpoledne se chystám dát mat hráči s nickem Rook&Roll, když náhle slyším zvonek. Loudavě scházím dolů, bzučákem odemykám dveře do haly a zjišťuji, že ve dveřích stojí můj nájemník. Vypadá trochu neupraveně, ale přesto je stále pohledný – má podlouhlou dolní čelist a oči tmavé a hluboké jako dvě propadliště. Henry Fon-da po prohrýžené noci. (Nejsem jediná, kdo si to myslí. David si čas od času zve do bytu dámské návštěvy, jak jsem si všimla. Nebo spíš slyšela.)

„Večer jedu do Brooklyn,“ hlásí.

Prohrabuji si rukou vlasy. „Dobře.“

„Potřebujete něco zařídit, než vyrazím?“ Zní to jako návrh, jako replika z nějakého filmu noir. *Ted' už jen našpulit rty.*

„Díky, to je v pořádku.“

David se dívá za mě a mhouří oči. „Nepotřebujete vyměnit žárovky? Máte tady tmu.“

„Mám přítmi ráda,“ odpovídám. *Stejně jako moji chlapi,* chce se mi dodat. Není tenhle vtip z *Připoutejte se, prosím!*? „Tak vám přeju...“ Hodně legrace? Dobrou zábavu? Kvalitní sex? „... dobrou zábavu.“

David se obrací k odchodu.

„Nemusíte za mnou chodit venkem,“ sděluji mu a snažím se o laškovný tón. „Je dost pravděpodobné, že budu doma.“ Doufám, že se usměje. Je tu už dva měsíce, a ještě jsem ho neviděla se zaculit.

David přitakává. Odchází.

Zavírám za ním dveře.

Dívám se na sebe v zrcadle. Kolem očí mám vrásky jako loukotě. Tmavé vlasy žíhané šedinami mi volně splývají na ramena; v podpažních jamkách mi roste strniště. Břicho mi povislo. Ve stehnech mám dolíky. Moje kůže je téměř průsvitně bledá a pod ní se mi na rukou a na nohou rýsují sytě fialové žilky.

Dolíky, skvrny na kůži, strniště, vrásky: potřebuji práci. Podle

některých, včetně Eda, jsem v sobě měla jakousi domácíou přitažlivost. „Pokládal jsem tě za holku odvedle,“ pronesl smutně ke konci.

Dívám se na své prsty u nohou, dlouhé a rovné. Je to jedna (nebo deset) z hezčích věcí na mém těle, ale i ony teď připomínají spíš pařáty malého dravce. Prohrabuji koupelnovou skříňku, probírám se lékovkami naházenými přes sebe jako totemy a po chvíli nacházím nůžky na nehty. Konečně problém, který dokážu vyřešit.

ČTVRTEK 28. ŘÍJNA

■ P Ě T

Včera se na internetu objevila kupní smlouva. Moji noví sousedé se jmenují Alistair a Jane Russellovi a za svůj skrovný příbytek zaplatili 3,45 milionu dolarů. Google mi sdělil, že Alistair je podílníkem v jedné středně velké poradenské firmě, která dřív sídlila v Bostonu. Jane je nevystopovatelná – schválně zkuste zadat do vyhledávače heslo *Jane Russellová*.

Vybrali si pěkně živou čtvrť.

Dům Millerových na protější straně ulice – Kdo vchází mnou, nechť naděje se zbaví! – je jednou z pěti budov, na které mám výhled z jižně orientovaných oken vlastního obydlí. Na východ ode mě se vzpínají jednovaječná dvojčata, jimž přezdívám Sestry Šedivé: mají stejné ozdobné lišty nad okny, stejné vstupní dveře lahvově zelené barvy. V domě napravo – myslím, že tahle Sestra je o něco málo šedivější – bydlí starousedlíci Henry a Lisa Wassermanovi. „Jsme tu už čtyřicet let a nikam se nechystáme,“ naparovala se paní Wassermanová už v době, kdy jsme se sem nastěhovali my. Přišla nám tehdy do očí říct, jak strašně nelibě oba („já a můj Henry“) nesou, že se do jejich „kdysi pěkné čtvrti“ nasáčkoval „další klan yuppies“.

Ed pěnil vzteky. Olivia dala svému plyšovému králíčkovi přezdívkou Japík.

Wassermánci, jak jsme je překřtili, se mnou od té doby nepromluvili, přestože dnes žiju sama a tvořím vlastní samostatný klan. Připadá mi, že o mnoho přátelštější vztah nezaujali ani k obyvatelům druhé Sestry Šedivé, k rodině s přiléhavým jménem Grayovi. Dvojčata po pubertě, otec podílník v prestižní akviziční firmě, matka zapálená předsedkyně místního knižního klubu. Kniha tohoto měsíce, propagovaná na jejich stránce na sociální síti Meetup a právě teď detailně rozebíraná osmi ženami středního věku v obývacím pokoji Grayových, nese název *Neblahý Juda*.

I já si tuhle knihu přečetla. Představovala jsem si, že jsem členkou klubu, že si dávám kávový dort (přestože jsem žádný neměla po ruce) a popíjím k tomu víno (to jsem nějak zvládla). „Co si myslíš o *Judovi*, Anno?“ zeptala by se mě pak Christine Grayová a já bych řekla, že mi připadá poněkud neblahý. Společně bychom se tomu zasmály. Ony se teď po pravdě řečeno opravdu smějí. Snažím se smát s nimi. Upíjím vína.

Západně od Millerových bydlí Takedovi. Manžel je Japonec, manželka běloška a jejich syn neskutečný krasavec. Hraje na violoncello a v teplých měsících cvičí s okny otevřenými dokořán, takže se i Ed vždycky snažil mít okna vytažená. Jednoho červnového večera v době, kterou dávno odvál čas, jsme s Edem tančili na tóny Bachovy suity v jeho podání: pohupovali jsme se v kuchyni, já s hlavou na Edově rameni, on s rukama sepjatýma za mými zády, a ten kluk v protějším baráku nám šmidlal do rytmu.

I letos v létě zabloudila jeho hudba k mému domu, zamířila k obývacímu pokoji a zdvořile zatukala na okno: *Pusť mě dál*. Nepustila jsem ji, nemohla jsem – nikdy neotevírám okna, nikdy –, ale pořád jsem ji slyšela přes sklo, jak mumlavě žadoní: *Pozvi mě dál. Pusť mě!*

S domem Takedových sousedí prázdná dvojvila z hnědého pískovce, která zaujímá čísla 206 a 208. Předloni v listopadu ji koupila jakási společnost s ručením omezeným, ale nikdo se dovnitř nenastěhoval. Záhada. Téměř rok se k čelní fasádě tisklo lešení, připomínající visutou zahradu; pak náhle přes noc zmizelo – stalo se to pár měsíců před Edovým a Oliviiým odchodem – a od té doby nic.

Tak tedy vyhlíží mé jižní impérium a jeho poddaní. Žádný z těchto lidí nebyl mým přítelem; většinu jsem jich nepotkala víc než jednou či dvakrát. Předpokládám, že život ve městě už je takový. Možná měli Wassermánci přece jen v něčem pravdu. Přemýšlím, jestli vědí, co se ze mě stalo.

Na východní straně sousedí můj dům s opuštěnou katolickou školou; prakticky se o ni opírá. Škola svaté Dymphny je zavřená už od doby, kdy jsme se sem nastěhovali. Vždycky jsme Olivii naoko hrozili, že když nebude sekát dobrotu, pošleme ji tam. Fasáda ze zvětralého pískovce, zaprášená okna. Alespoň takhle mám školu zapsanou v paměti; je to už drahá doba, co jsem ji viděla naposledy.

A přímo na západ se rozprostírá park – vlastně je docela mrňavý; na dva stavební pozemky široký a na dva hluboký. Vede přes něj úzký dlážděný chodníček propojující naši ulici s paralelní, která se nachází o blok severněji. Na obou koncích parku stojí na stráži platan se sytě zbarvenými listy a po obou stranách se nízko u země táhne železný plůtek. Celek působí „velmi roztočivně“, jak se nechal slyšet výše zmiňovaný makléř.

Zbývá tedy dům za parkem: číslo 207. Lordovi ho přede dvěma měsíci prodali, promptně ho vyklidili a odstěhovali se na jih do letního domku ve floridském Vero Beach. Místo nich se na scéně objevili Alistair a Jane Russellovi.

Jane Russellová! Moje fyzioterapeutka tohle jméno nikdy neslyšela. „*Pánové mají radši blondýnky*,“ napověděla jsem jí.

„Podle mých zkušeností ne,“ reagovala Bina. Je o dost mladší než já; možná je to tím.

Tohle všechno se přihodilo dneska; než jsem stačila něco namítnout, propletla mi jednu nohu kolem druhé a otočila mě na pravý bok. Bolest mi vyrazila dech. „Tvoje zadní stehenní svaly to potřebují,“ ujistila mě.

„Ty krávo,“ vyhrkla jsem.

Bina mi přitiskla koleno k podlaze. „Neplatíš mi za to, abych tě šetrila.“

Zkroutila jsem obličej bolestí. „A můžu ti zaplatit za to, abys šla pryč?“

Bina mě navštěvuje jednou týdně: pomáhá mi nenávidět život, jak s oblibou říkám, a taky mě pravidelně informuje o svých sexuálních avantýrách, které jsou zhruba stejně vzrušující jako ty moje. Jenže v jejím případě je to dáno tím, že je vybíravá. „Půlka chlapů dává do těchhle aplikací pět let staré fotky,“ stěžuje si a husté vlasy jí přitom padají na jedno rameno, „a druhá půlka je ženatá. Jo, a *třetí* půlka dobře ví, proč je žádná ženská nechce.“

Chce se mi namítnout, že tři půlky jsou blbost, jenže debatujte o matematice s někým, kdo vám otáčí páteří.

Před měsícem jsem se zaregistrovala na Tinderu – namlouvám si, že je to jen proto, „abych zjistila, co a jak“. Bina mi vysvětlila, že Tinder dává dohromady lidi, jejichž cesty se v nějaké fázi života zkrřížily. Jenže co když se vaše cesta nezkřížila s nikým? Co když se navěky pohybujete na tři sta šedesáti metrech čtverečních, naskládaných do několika pater, a kromě nich už nic jiného neznáte?

Nevím. První profil, který jsem uviděla, každopádně patřil Davidovi. Okamžitě jsem si smazala účet.

Už jsou to čtyři dny, co jsem zahlédla Jane Russellovou. Rozhodně nemá takové proporce jako její hvězdná jmenovkyně – prsa jako torpéda a vosí pas –, ale já je po pravdě řečeno taky nemám. Syna jsem viděla jen jednou, včera ráno. Zato manžel – chlapák s širokými rameny, huňatým obočím a ostrým nosem – se mému pohledu vystavuje pořád: míchá v kuchyni vajíčka, čte si v salonu a čas od času nakoukne do ložnice, jako by tam někoho hledal.

■ Š E S T

Dnes mě čeká *leçon* francouzštiny a večer *Ďábelské ženy*. Sketa manžel, manželka „bezvýznamná troska“, milenka, vražda a zmizelá mrtvola. Je něco lepšího než zmizelá mrtvola?

Nejdřív však volají povinnosti. Polykám prášky, usedám k počítači, cukám myší na stranu, abych oživila monitor, zadávám heslo a připojuji se na Agoru.

V kteroukoliv hodinu, čtyřiadvacet hodin denně je tam alespoň pár desítek přihlášených uživatelů; dohromady vytváříme jakési souhvězdí, jehož cípy zasahují do všech koutů světa. Některé znám jmény: Taliu odněkud ze Sanfranciského zálivu, Phila z Bostonu, manchesterskou advokátku s poněkud neadvokátským křestním jménem Mitzi nebo Bolivijce Pedra, jehož přerývavá angličtina není zřejmě o nic horší než moje patlavá verze francouzštiny. Jiní, včetně mě, používají nicky neboli přezdívky – původně jsem popustila uzdu fantazii a zvolila si nick Annagorafobka, jenže pak jsem se před jiným uživatelem přespříliš otevřela, prozradila mu, že jsem psycholožka, a záhy se to rozkřiklo po celé síti. A tak teď vystupuji jako „doktorkaordinuje“. Doktorka ordinuje – za chvíli vás přijme.

Agorafobie: v doslovném překladu strach z náměstí, v praxi zastřešující termín pro řadu různých úzkostných poruch. Poprvé doložená koncem devatenáctého století, o století později „kodifikována jako samostatná diagnostická položka“, byť do značné míry komorbidní s panickou poruchou. Jestli máte zájem, všechno se dočtete v *Pátém vydání Diagnostického a statistického manuálu duševních poruch*. Zkráceně DSM-5. Tenhle název mě vždycky bavil; zní jako nějaká filmová série. *Líbily se vám Duševní poruchy 4? Pětka vás totálně strhne!*

Pokud jde o diagnostiku, je lékařská literatura mimořádně nápaditá. „Mezi agorafobní obavy ... se řadí strach z pobytu mimo domov,

uprostřed davu, ve frontě nebo na mostě.“ Páni, co bych za to dala, kdybych mohla stát na mostě. Nebo kdybych se mohla postavit do fronty. A tohle se mi taky líbí: „Strach sedět uprostřed řady v divadle.“ Dokonce mi chtějí dát nejlepší místa!

Strany 113 až 133, pokud máte zájem.

Mnozí z nás – ti nejhůře postižení, ti, kteří bojují s posttraumatickou stresovou poruchou – tráví veškerý čas doma, skrytí před neuspořádaným a živelným vnějším světem. Některým nahání hrůzu přelévající se dav, jiným vířivý dopravní ruch. V mém případě je zdrojem údehu klenutá obloha, nekonečný obzor, vědomí obnaženosti před drtivým tlakem prostoru. „Strach z otevřených prostranství“ nazývá to DSM-5 neurčitě a plynule přechází k celkem 186 poznámkám pod čarou.

Jako lékařka říkám, že trpící vyhledává prostředí, v němž má nad věcmi kontrolu. Takový je klinický přístup. Jako trpící (a tenhle výraz je opravdu přiléhavý) říkám, že mi agorafobie vlastně život nezničila – ona se jím stala.

Vítá mě úvodní stránka Agory. Prohlížím si diskusní fóra, pročesávám vlákna. UŽ 3 MĚSÍCE TRČÍM DOMA. Nepovídej, Kala88, já jsem tu skoro deset měsíců a rozhodně nestříhám metr. ZÁVISÍ AGORA NA NÁLADĚ? To vypadá spíš na sociální fobii, milý EarlyRisere. Nebo na problém se štítnou žlázou. POŘÁD NEMŮŽU SEHNAT PRÁCI. Ach, Megan – já vím a je mi to líto. Já díky Edoovi žádnou práci nepotřebuji, ale stýská se mi po pacientech. Mám o ně starost.

Jedna čerstvá členka mně poslala e-mail. Odkázala jsem ji na manuál k přežití, který jsem sesmolila letos na jaře: *Takže máte panickou poruchu* – myslím, že je to příjemně bezstarostný název.

Q: Jak se najím?

A: Blue Apron, Plated, HelloFresh... V USA je spousta firem, které dodávají hotová jídla do domu! Zahraniční kolegové jistě najdou ve své zemi podobnou službu.

Q: Jak si obstarám léky?

A: Všechny velké farmaceutické řetězce v USA dnes zasílají léky až k vašim dveřím. Pokud nastane problém, požádejte svého lékaře, ať probere situaci s vaší lékárnou.

Q: Jak udržím dům v čistotě?

A: Uklízejte ho! Najměte si úklidovou agenturu nebo to dělejte sami.

(Já nedělám ani jedno. Můj dům by potřeboval pořádně vycídit.)

Q: A co odvoz odpadků?

A: O to se může postarat vaše uklízečka, případně můžete požádat o pomoc přítele.

Q: Co mám dělat, abych nepropadl nudě?

A: Tak *tohle* je těžká otázka...

A tak dále. Celkově vzato jsem s tímhle dokumentem spokojená. Kéž bych se jím sama dokázala řídit.

Na monitoru vyskakuje chatovací okno.

Sally4th: ahoj doktorko!

Cítím na rtech zášklub úsměvu. Sally: šestadvacetiletá žena z Perthu, kterou letos o Velikonoční neděli přepadli. Utrpěla zlomeninu ruky a několik zhmožděnin na tváři a kolem očí; násilníka nikdy nevypátrali a nedopadli. Sally pak strávila čtyři měsíce doma, odříznutá v nejodříznutější město na světě, ale teď už víc než deset týdnů vychází z domu – přeji jí to. Psycholog, averzivní terapie plus propranolol. Betablokátoru se nic nevyrovná.

doktorkaordinuje: Zdravím Tě! Všechno v pořádku?

Sally4th: vše ok! dnes ráno piknik!!

Sally měla odjakživa zálibu ve vykřičnících, dokonce i ve chvílích nejhlubší deprese.

doktorkaordinuje: Jaké to bylo?

Sally4th: přežila jsem!:-)

I ve smajlících si libuje.

doktorkaordinuje: Tak to jsi moc statečná! Jaký je ten inderal?

Sally4th: fajn, stáhla jsem to na 80mg

doktorkaordinuje: 2x denně?

Sally4th: 1x!!

doktorkaordinuje: To je minimální dávka! Fantazie! Vedlejší příznaky?

Sally4th: suché oči, jinak nic

Tak to má holka štěstí. Já беру podobný lék (kromě jiných), a čas od času jako by se mi měla bolestí rozskočit hlava. PROPRA-NOLOL MŮŽE VÉST K MIGRÉNĚ, SRDEČNÍ ARYTMII, DECHOVÉ NEDOSTATEČNOSTI, DEPRESI, HALUCINACÍM, TĚŽKÉMU PODRÁŽDĚNÍ KŮŽE, NEVOLNOSTI, PRŮJMU, SNÍŽENÉMU LIBIDU, NESPAVOSTI A MALÁTNOSTI.

„To jsou snad všechny vedlejší příznaky, co existují,“ řekl mi Ed.

„Ještě chybí samovolné vznícení,“ nadhodila jsem.

„Vysrání se z podoby.“

„Pomalá, zdlouhavá smrt.“

doktorkaordinuje: Nějaké relapsy?

Sally4th: minulý týden se mi motala hlava

Sally4th: ale dostala jsem se z toho

Sally4th: dechový cvičení

doktorkaordinuje: Starý dobrý papírový pytlík.

Sally4th: připadám si jako idiot, ale funguje to

doktorkaordinuje: To se ví, že to funguje. Dobrá práce.

Sally4th: díky:)

Upíjím vína. Na monitoru vyskakuje další chatovací okno. Tentokrát je to Andrew, kterého jsem poznala na stránce pro milovníky klasických filmů.

O víkendu v kině Angelika série filmů Grahama Greena

Jsem trochu zaražená. *Padlý idol* je můj oblíbený snímek – nešťastný majordomus, osudná papírová vlaštovka – a *Ministerstvo strachu* jsem naposledy viděla před patnácti lety. Filmy pro pamětníky mě navíc daly dohromady s Edem.

Andrewovi jsem však zatím svou situaci nevysvětlila. Prozatím ji shrnuji slovem *Nemůžu*.

Vracím se k Sally.

doktorkaordinuje: Jsi v kontaktu s psycholožkou?

Sally4th: ano:) teď už jen jednou týdně. prý dělám skvělé pokroky

Sally4th: prášky a postel, v tom je jádro pudla

doktorkaordinuje: Spíš dobře?

Sally4th: pořád mám zlé sny

Sally4th: co ty?

doktorkaordinuje: Já spím hodně.

Možná až příliš. Měla bych se o tom zmínit doktoru Fieldingovi. Ale nejsem si jistá, že to opravdu udělám.

Sally4th: děláš nějaké pokroky? nechceš už si to rozdat se životem?

doktorkaordinuje: U mě to tak rychle nejde! Posttraumatický stres je mrcha. Ale já jsem tvrdá!

Sally4th: to teda jseš!

Sally4th: ještě půjdu zkouknout ostatní kamarády – myslím na vás na všechny!!!

Se Sally jsem se rozloučila právě ve chvíli, kdy mi přes Skype volá lektor. „Bonjour, Yves,“ mumlám si sama pro sebe. Než přijmu hovor, ještě se na chvíli zamyslím a uvědomuji si, že se na něj těším – na jeho inkoustově černé vlasy, na živou snědost jeho kůže. Na dva měsíčky obočí, které na sebe uprostřed narážejí a zvedají se jako loutky na provázcích, kdykoliv Yvese zarazí můj přízvuk, což bývá často.

Ještěli mi Andrew ještě něco odepíše, budu ho prozatím ignorovat. A možná to s ním stopnu navždycky. Zálibu v klasické kinematografii sdílím jen s Edem. S nikým dalším.

Obracím přesýpací hodiny na stole a dívám se, jak padající zrnka vytvářejí na vrcholu písečné pyramidky neustále se měnící prohlubeň. Tolik času. Skoro rok. Už je to skoro rok, co jsem naposledy vyšla z domu.

Vlastně ne tak docela. V posledních osmi týdnech jsem se celkem pětkrát odvážila jít ven, konkrétně na zahradu za domem. Mou „tajnou zbraní“, jak to nazývá doktor Fielding, je můj deštník – lépe řečeno Edův deštník, kdysi elegantní doplněk značky London Fog, dnes už jen rachitická kostra potažená plátnem. Doktor Fielding, který je sám rachitickou kostrou, stojí na zahradě jako strašák do zelí, zatímco já otevírám dveře a vystrkuji deštník před sebe. Cvaknutím uvolňuji pružinu a deštník rozkvétá; upřeně hledím na jeho plochou kupoli, na žebra a kůži tohoto spásného tvora. Tmavý kostkovaný vzor se skládá ze čtyř černých čtverců, které pokrývají jednotlivé dílce, a ze čtyř bílých proužků kopírujících místa napnutí. Čtyři čtverce, čtyři čáry. Čtyřikrát černá, čtyřikrát bílá. Nádech, napočítat do čtyř. Výdech, napočítat do čtyř. Čtyřka. Magické číslo.

Deštník mám vystrčený před tělem jako šavli – nebo spíš jako štít.

Konečně vycházím ven.

Výdech, dva, tři, čtyři.

Nádech, dva, tři, čtyři.

Nylon se na slunci leskne. Sestupuji z prvního schodu (příroze-
ně jsou celkem čtyři), lehounce deštník nadzvedávám a hledím pod
jeho okrajem na doktorovy boty a holeně. Koutkem oka zachycuji
hemživý svět – připadá mi, že je to voda, která každou chvíli zapla-
ví můj potápěčský zvon.

„Nezapomeňte, že máte svou tajnou zbraň!“ volá na mě doktor
Fielding.

Houby tajnou zbraň, chce se mi zakřičet, vždyť je to jen pitomý
deštník roztažený pod jasnou oblohou!

Výdech, dva, tři, čtyři; nádech, dva, tři, čtyři – a pak to zcela ne-
očekávaně zabírá. Už jsem zdolala schody (výdech, dva, tři, čtyři)
a urazila jsem pár metrů přes trávník (nádech, dva, tři, čtyři). Až
do chvíle, kdy se ve mně nahromadí panika, jako přílivová vlna se
mi přelije přes oči a utopí i hlas doktora Fieldinga. A pak... na to
raději nemyslet.

SOBOTA 30. ŘÍJNA

■ S E D M

Bouřka. Jasan se ohýbá, vápencová dlažba se vlhce leskne. Vzpomínám si, jak jsem jednou upustila na terase sklenici; rozprskla se jako bublina, merlot se rozstříkl, zatopil spáry kamenné dlažby a pomalu se mi plížil k nohám jako tmavá krev.

Když někdy mraky stojí nízko na obloze, představuji si samu sebe nahoře, v letadle nebo na obláčku, jak si prohlížím ostrov pod sebou: mosty, které paprskovitě vyřázejí od východního pobřeží, auta přitahovaná ostrovem jako roj much žárovkou.

Je to už tak dávno, co jsem naposledy cítila déšť. Anebo vítr – skoro bych řekla laskání větru, kdyby to neznělo jako klišé z milostného románu pořízeného v supermarketu.

Jenže je to pravda. O sněhu to ostatně platí taky, ale sníh na sobě už nikdy cítit nechci.

V ranní zásilce z Fresh-Direct jsem měla mezi zelenými jablky přimíchanou broskev. Přemýšlím, jak se to stalo.

Toho večera, kdy jsme se poznali – konkrétně v jednom artkině, kde právě dávali *39 stupňů* –, jsme se s Edem jeden druhému svěřili se svou minulostí. Prozradila jsem mu, že mě matka vychovala na starých thrillerech a klasických filmech noir; jako teenagerce mi byli milejší Gene Tierneyová a Jimmy Stewart než vlastní spolužáci. „Nedokážu posoudit, jestli je to milé, nebo smutné,“ reagoval Ed, který až do toho večera nikdy neviděl černobílý film. Do dvou hodin měl na mně přilepená ústa.

To tys je měla přilepená na mně, úplně ho slyším říkat.

Než se nám narodila Olivia, chodili jsme do kina nejmíň jednou týdně – postupně jsme zhlédli všechny napínavé snímky mého dětství: *Pojistku smrti*, *Plynové lampy*, *Sabotéra*, *Velké hodiny*... Naše večery tehdy byly černobílé. Pro mě to byla příležitost znovu se setkat se starými přáteli; pro Eda šance získat nové.

Dělali jsme si i seznamy. U série komedií s detektivem Nickem jsme si například sestavili žebříček od nejpovedenější (úvodní snímek) po nejhorší (*Píseň detektiva Nicka*). Nebo nejlepší filmy veleúspěšného roku 1944. Joseph Cotten byl tehdy ve vrcholné formě.

Takové seznamy si samozřejmě umím sestavit i sama. Například nejlepší Hitchcockovy filmy, které nedělal Hitchcock. Tak schválně:

Rezník, rané dílo Clauda Chabrola, které si, jak praví pověst, Hitchcock přál režírovat. *Temná pasáž* s Humphreym Bogartem a Lauren Bacallovou – sanfranciská limonáda, kde se všechno odehrává v sametové mlze, a zároveň předchůdce všech pozdějších filmů, v nichž jde některá postava dobrovolně pod nůž, aby si změnila podobu. Dále *Niagara* s Marilyn Monroe, *Šaráda* s Audrey Hepburnovou, *Náhlý strach*, kde v hlavní roli exceluje obočí Joan Crawfordové. A nakonec *Čekej do tmy*: zase Hepburnová, tentokrát jako slepá žena uvězněná ve sklepním bytě. Já bych v té špeluňce zešílela.

A teď filmy, které by se daly označit za posthitchcockovské: *Zmizení* se závěrem nečekaným jako rána na solar, *48 hodin v Paříži* coby Polanského óda na Mistra a *Vedlejší účinky*, které začínají jako antifarmakologická agitka, ale pak vklouznou jako úhoř do úplně jiného žánru.

Tak jo.

A teď nejznámější „hlášky“, které nikdy nepadly. „Zahraj to znovu, Same,“ údajně pochází z *Casablanky*, jenže Bogie ani Bergmanová to nikdy neřekli. „On žije“ – tohle měl prohlásit doktor Frankenstein, který však své monstrum chápal jako bezpohlavní bytost, takže ve skutečnosti pronesl poněkud krutě: „Ono to žije.“ A okřídlená věta „Jak prosté, milý Watsone“ sice padne v prvním filmu s Holmesem v éře zvukového filmu, ale v kánonu Conana Doylea ji nikde nenajdeme.

Tak jo.

Co dál?

Otevírám notebook a jdu opět na Agoru. Zpráva od Mitzi z Manchesteru, hlášení o pokroku v léčbě zaslané uživatelem Dimples2016 z Arizony. Nic, co by stálo za zmínku.

V salonu v čísle 210 přejíždí chlapec Takedových smyčcem přes struny. O něco východněji přechází čtyři Grayovi před deštěm, řítí se po schodišti ke dveřím a vesele se smějí. Na protější straně parku si Alistair Russell nalévá do sklenice vodu z kohoutku.

■ O S M

Je pozdě odpoledne, a právě když si dávám sklenici rulandského modrého, ozývá se domovní zvonek. Sklenice mi vypadává z ruky.

Nastává tříštivá exploze a dlouhý vinný jazyk olizuje bílou břízu. „Do prdele!“ křičím. (Už jsem si toho všimla: když jsem sama, kleju častěji a hlasitěji. Ed by byl zděšený. I mě to děsí.)

Beru do ruky hrst papírových ubrousků, jenže zvonek drnčí znovu. *Kdo to sakra je?* myslím si – anebo jsem to řekla nahlas? David před hodinou odjel do východního Harlemu do práce – sledovala jsem ho z Edovy knihovny – a já žádnou zásilku nečekám. Skláním se, překrývám rozlité víno ubrousky a kráčím ke dveřím.

Displej interkomu zabírá vysokého kluka ve vypasované bundě, který drží v rukou malou bílou krabici. Je to mladý Russell.

Mačkám tlačítko vestavěného mikrofonu. „Ano?“ Zní to jako něco mezi *Ahoj* a *Co tu chceš?*

„Bydlím naproti přes park,“ říká kluk a skoro u toho křičí. Jeho hlas zní i přesto nezvykle mile. „Máma mě požádala, ať vám dám tohle.“ Dívám se, jak přistrkuje krabici k panelu a pak zvedá ruce nad hlavu a pomalu se otáčí, protože si není jistý, kde je kamera.

„Můžeš...“ začínám. Mám ho požádat, ať tu věc nechá v hale? Moc sousedské by to asi nebylo, jenže já se dva dny nekoupala, a navíc by po něm mohl vyjet kocour.

Mladý Russell pořád stojí na zápraží a krabici drží vysoko ve vzduchu.

„...jít dál,“ dokončuji větu a mačkám bzučák.

Slyším, jak zámek cvaká, a obezřetně se přesouvám ke dveřím; podobně se k neznámým lidem přibližuje Punch – nebo spíš přibližoval, protože dnes už do domu žádní neznámí lidé nechodí.

Na mléčném skle se rýsuje temný a štíhlý stín, který ve mně evokuje obraz mladého stromku. Beru za kliku.

Kluk je opravdu vysoký, má dětskou tvářičku, modré oči a vlasy světlé jako písek. Od jednoho obočí se mu po čele táhne tenká jizva. Je mu zhruba patnáct a vypadá jako chlapec, se kterým jsem se kdysi znala a líbala – na letním táboře v Maine někdy před čtvrt stoletím. Líbí se mi.

„Já jsem Ethan,“ představuje se.

„Pojď dál,“ opakuji nabídku.

Kluk vchází dovnitř. „Je tady tma.“

Mačkám vypínač na zdi.

Zatímco já si prohlížím jeho, on si prohlíží místnost: obrazy,

kocoura rozvaleného na pohovce, hromádku promočených ubrousků mokvajících na podlaze v kuchyni. „Co se stalo?“

„Stala se mi nehoda,“ odpovídám. „Já jsem Anna... Foxová,“ dodávám pro případ, že si potrpí na formality. Jinak bych klidně mohla být jeho (mladou) matkou.

Podáváme si ruce a on mi pak odevzdává krabičku, světlou a pevnou a převázanou mašlí. „Pro vás,“ povídá plaše.

„Polož ji tamhle. Dáš si něco k pití?“

Kluk se přesouvá k pohovce. „Můžu poprosit o trochu vody?“

„Jistě.“ Vracím se do kuchyně a uklízím tu spoušť. „S ledem?“

„Ne, díky.“ Nalévám vodu do sklenice a pak ještě do druhé – lahve rulandského si protentokrát nevšímám.

Krabice leží na konferenčním stolku vedle mého notebooku. Pořád jsem zalogovaná na Agoře; před malou chvilí jsem s DiscoMickeym na dálku odvracela jeho blížící se panický záchvat a na monitoru teď svítí jeho poděkování, psané velkým písmem. „Dobrá,“ říkám, sedám si vedle Ethana a stavím před něj sklenici. Vypínám počítač a natahuji se po dárku. „Tak se podívejme, co to tady máme.“

Tahám za mašli, nadzvedávám víko a vytahuji z papírové výstelky svíci – ozdobnou svíci s květy a lístky uvězněnými uvnitř jako hmyz v jantaru. Významně si ji zvedám k obličeji.

„Levandule,“ podotýká Ethan.

„Myslela jsem si to.“ Vdechuji vůni. „Lavendule...“ Zkus to znovu. „Levandule miluju.“

Chlapec se zlehka usmívá: zvedá jeden koutek úst, jako by ho někdo tahal za šňůrku. Bude z něj fešák, uvědomuji si, už za pár let. A ta jízva – tu budou ženy milovat. Holky ji vlastně možná zbožňují už dneska. Anebo kluci.

„Máma mě požádala, ať vám to předám. Je to už pár dní.“

„To je velmi pozorné. Ale sousedé by přece měli dávat dárky vám.“

„Jedna paní už u nás byla,“ reaguje Ethan. „Řekla nám, že tak velký dům nepotřebujeme, když jsme malá rodina.“

„To byla jistě paní Wassermanová.“

„Ano.“

„Nevšímejte si jí.“

„Taky že ne.“

Punch seskočil z pohovky na podlahu a energicky se k nám blíží. Ethan se předklání, opírá se rukou o kobereček a zvedá dlaň. Kocour se zastavuje, po chvíli šouravě vyrazí naším směrem, očichává Ethanovy prsty a nakonec je i olizuje. Ethan se hihňá.

„Miluju kočičí jazýčky,“ říká, jako by se přiznával.

„Já taky.“ Upíjím trochu vody. „Mají zvláštní texturu – zajímavě zdrsňelý povrch,“ dodávám pro případ, že by Ethan neznal slovo *textura*. Dochází mi, že si nejsem jistá, jak rozmlouvat s teenagery; mým nejstarším pacientům bylo dvanáct. „Mám tu svíčku zapálit?“

Ethan krčí rameny a nasazuje úsměv. „No jasně.“

Nacházím v zásuvce vínově červenou krabičku sirek, přes jejíž nálepku se táhnou slova ČERVENÝ KOCOUR. Připomínám si, jak jsem jednou v restauraci s tímto názvem večerela s Edem. Jsou to víc než dva roky. Možná tři. Myslím, že jsme si dali kuřecí tažín, a vzpomínám si, že Ed chválil víno. Já tehdy ještě tolik nepila.

Škartám sirkou a zapaluji knot. „Podívejme,“ poznamenávám, když jazýček plamene postupně nabírá na síle, roste a začíná zářit. „To je nádhera.“

Následuje příjemné ticho. Punch se otírá Ethanovi o nohy a pak mu skáče do klína. Ethan se směje; vlastně je to jen takové veselé vyštěknutí.

„Myslím, že se mu líbíš.“

„To asi jo,“ souhlasí Ethan, vsouvá prst kocourovi za ucho a jemně ho drbe.

„Většinou lidi moc v lásce nemá. Je trochu neruda.“

Ozývá se tlumené vrnění, jako když někde běží elektromotor. Punch doopravdy přede.

Ethan se šklebí. „On nechodí ven?“

„V kuchyňských dveřích má průchod.“ Ukazuji tím směrem. „Ale většinou se drží doma.“

„Hodnej,“ brumlá Ethan a Punch mu noří čumák do podpažní jamky.

„Jak se vám v novém domě líbí?“ ptám se.

Teenager chvíli neříká nic a jen hladí hřbety prstů kocoura po hlavě. „Stejská se mi po starým domě,“ přiznává nakonec.

„To si umím představit. Kde jste předtím bydleli?“ Odpověď už samozřejmě znám.

„V Bostonu.“

„A co vás přivedlo do New Yorku?“ I na tuto otázku je mi odpověď předem známa.

„Táta získal novou práci.“ Technicky vzato ho přeložili, ale přece se kvůli tomu nebudu hádat. „A já tady mám větší pokoj,“ dodává Ethan, jako by ho to napadlo až teď.

„Lidé, kteří tam bydleli před vámi, provedli rozsáhlou rekonstrukci.“

„Máma říká, že ten barák kompletně přestavěli.“

„Přesně tak. Kompletně ho přestavěli. A nahoře spojili pár pokojů.“

„Vy jste v našem domě byla?“ podivuje se Ethan.

„Párkrát. Moc dobře jsem je neznala – myslím Lordovy. Ale každoročně pořádali slavnostní večírek, takže jsem se tam ocitla.“ Ve skutečnosti už je to skoro rok, co jsem ten dům navštívila naposledy. Ed tam byl tehdy se mnou. O dva týdny později odešel.

Začínám se uklidňovat. Chvíli si myslím, že je to Ethanovou přítomností – je to způsobný chlapec a mluví se s ním příjemně; dokonce i kocour jeho společnost snáší velmi dobře –, jenže pak si uvědomuji, že se navracím do analytického módu, k tenisové výměně tvořených otázkami a odpověďmi. Zvědavost a soucit, moje pracovní nástroje.

Náhle se na okamžik znovu ocitám tam: ve své ordinaci na Východní osmaosmdesáté, v malé tiché místnosti s tlumeným světlem, se dvěma hlubokými křesílky postavenými naproti sobě a oddělenými rybníčkem v podobě modrého koberce. Radiátor syčí.

Dveře se váhavě otevírají a za nimi se objevuje čekárna – místnost

vybavená gaučem a dřevěným stolem s nepravidelnými stohy dětských časopisů *Highlights* a *Ranger Rick*. Plastový koš přetéká kostičkami lega a v rohu vrní šumový generátor.

A Wesleyho dveře. Wesley, můj obchodní partner, můj školitel při doktorandském studiu, muž, který mě zlanal na soukromou praxi. Wesley Brill – přezdívali jsme mu Wesley Brilliant, chlap s rozčepýřenými vlasy, každou ponožkou jinou, bleskovým úsudkem a hromovým hlasem.

Vidím ho v jeho kanceláři, jak sedí schoulený v křesílku Eames, nohy má namířené doprostřed místnosti a v klíně opřenou knihu. Okno je otevřené a dovnitř proudí zimní vzduch. Zjevně tady kouří. Zvedá hlavu. „Ahoj Foxová,“ říká.

„Mám teď větší pokoj než předtím,“ opakuje Ethan.

Znovu se uvelebují a přehazují si nohu přes nohu. Takhle pozice mi přijde skoro absurdní. Přemýšlím, kdy jsem to udělala naposledy. „Kam chodíš do školy?“

„Nikam,“ odpovídá chlapec. „Máma mě učí doma.“ Než stačím zareagovat, ukazuje na fotku na postranním stole. „To je vaše rodina?“

„Ano. Manžel a dcera. On se jmenuje Ed a ona Olivia.“

„Jsou doma?“

„Ne, nebydlí tady. Už spolu nežijeme.“

„Aha.“ Hladí Punche po hřbetě. „Kolik jí je?“

„Osm. A kolik je tobě?“

„Šestnáct. V únoru sedmnáct.“

Nějak takhle by to řekla i Olivia. Chlapec každopádně vypadá na míň.

„Moje dcera je taky narozená v únoru. Na svatého Valentýna.“

„Já jsem osmadvacátýho.“

„Takže nechybělo mnoho a narodil ses na přestupný den,“ nadhazují.

Ethan přitakává. „Co děláte?“

„Jsem psychologka. Pracuji s dětmi.“

Chlapec vraští nos. „K čemu děcka potřebují psychologa?“

„Z řady různých důvodů. Některé mají problémy ve škole, jiné to nezvládají doma. A některé těžko snášejí změnu místa bydliště.“

Ethan neříká nic.

„Ale ty máš domácí výuku, takže si musíš shánět kamarády jinde než ve škole.“

Povzdechne. „Táta mi našel plavecký kroužek, kam bych měl chodit.“

„Jak dlouho už plaveš?“

„Od pěti let.“

„Tak to musíš být dobrý.“

„Ujde to. Táta tvrdí, že jsem dobřej.“

Pokyvují hlavou.

„Vlastně jsem v tom hodně dobřej,“ přiznává Ethan skromně.
„Učím plavat ostatní.“

„Ty jsi plavecký instruktor?“

„Učím lidi s postižením. Ale nemyslím fyzický postižení,“ dodává.

„Myslíš vývojové vady.“

„Jo. V Bostonu jsem se tomu hodně věnoval. A tady to chci dělat taky.“

„Jak ses k tomu dostal?“

„Kámošova sestra má Downův syndrom. Před pár lety viděla olympiádu a chtěla se taky naučit plavat. Tak jsem ji to naučil a pak jsem si vzal i pár dalších dětí z její školy. Až jsem nakonec do týhle...,“ chlapec chvíli hledá vhodné slovo, „sféry zapadl úplně.“

„To je krásné.“

„Na nějaký mejdany a tak já moc nejsem.“

„Není to tvoje sféra.“

„Ne.“ Nasazuje úsměv. „To teda není.“

Otáčí hlavou a dívá se na kuchyni. „Ze svého pokoje vidím na váš dům,“ pokračuje. „Je to tamhleto okno nahoře.“

I já se otáčím. Jestli ten kluk vidí můj dům, znamená to, že má výhled na východní stranu a dívá se mi do ložnice. Ta představa mě na malou chvíli tíží – přece jen je to teenager. Podruhé si kladu otázku, jestli není gay.

Vtom vidím, že se mu lesknou oči.

„Ehm...“ Dívám se doprava, kde by měly ležet papírové kapesníky, protože tam vždycky bývaly. Jenže teď je tam jen zarámovaný obrázek, ze kterého se na mě kření malá pizizubka Olivia.

„Pardon,“ říká Ethan.

„Ne, neomlouvěj se,“ utěšuji ho. „Co se stalo?“

„Nic.“ Protírá si oči.

Chvilí čekám. Je to dítě, připomínám si – vysoké a s hlubokým hlasem, ale pořád ještě dítě.

„Stejská se mi po kámoších,“ vysvětluje.

„To je mi jasné. Samozřejmě.“

„Tady nikoho neznám.“ Po tváři mu stéká slza a on si ji otírá bříškem prstu.

„Stěhování je těžké. Když jsem se sem přestěhovala já, taky mi chvíli trvalo, než jsem se seznámila s lidmi.“

Ethan hlasitě popotahuje. „A kdy jste se přestěhovala?“

„Před osmi lety. Nebo vlastně už před devíti. Z Connecticutu.“

Chlapec znovu popotahuje a otírá si prstem nos. „To není taková dálka jako Boston.“

„Ne. Ale ať se stěhuješ odkudkoliv, vždycky je to těžké.“ Ráda bych ho objala. Ale neudělám to. MÍSTNÍ SAMOTÁŘKA SE MUCHLUJE S CHLAPCEM ZE SOUSEDSTVÍ.

Chvilí sedíme mlčky.

„Můžu vás ještě poprosit o vodu?“ ptá se Ethan.

„Přinesu ti ji.“

„Ne, to je dobrý.“ Začíná vstávat; Punch mu sklouzává po noze a stáčí se do klubička pod konferenčním stolem.

Ethan kráčí ke kuchyňskému dřezu. Zatímco z kohoutku syčivě teče voda, já rovněž vstávám, mířím k televizoru a otevírám zásuvku pod ním.

„Máš rád filmy?“ volám na chlapce. Žádná odpověď. Otáčím se a vidím, že Ethan stojí v kuchyňských dveřích a upřeně hledí do parku. Vedle něj se v koši na tříděný odpad leskne hromada lahví.

Po chvilce se ke mně obrací. „Cože?“

„Ptám se, jestli máš rád filmy,“ opakuji a Ethan přitakává. „Tak se pojď podívat. Mám velkou sbírku DVD. Opravdu velkou. Manžel tvrdí, že až příliš.“

„Myslel jsem, že jste od sebe,“ mumlá Ethan a rázuje přes místnost ke mně.

„Pořád je to můj manžel.“ Prohlížím si prstýnek na levé ruce a kroutím jím. „Ale jinak máš pravdu.“ Ukazuji na otevřenou zásuvku. „Jestli si chceš něco půjčit, tak beze všeho můžeš. Máte doma DVD přehrávač?“

„Táta má u notebooku externí mechaniku.“

„To by šlo.“

„Třeba bych si ji mohl od něj půjčit.“

„Doufejme.“ Začínám větřit, co je ten Alistair Russell zač.

„Co je to za filmy?“ ptá se Ethan.

„Většinou staré snímky.“

„To jako černobílý?“

„Většinou ano.“

„Já ještě černobílej film neviděl.“

Otevírám oči dokořán. „Tak to o hodně přicházíš. Všechny nejlepší filmy jsou černobílé.“

Ethan se tváří pochybovačně, ale přesto nakukuje do zásuvky. Mám tam skoro dvě stě disků v pevných obalech: valnou část produkce Criterion a Kino, box s Hitchcockovou kompletní filmografií pro Universal, vybrané kolekce filmů noir, *Hvězdné války* (i já jsem jenom člověk). Prohlížím si hřbety: *Noc a město*. *Ve víru*. *Sbohem bud', láska má*. „Třeba tady,“ říkám, vytahuji z řady jeden obal a podávám ho Ethanovi.

„*Noc musí padnout*,“ čte.

„Pro začátek je to dobrá volba. Napínavé, ale ne děsivé.“

„Díky.“ Ethan si odkašlává – a pak kašle naplno. „Pardon,“ omlouvá se a upíjí trochu vody. „Mám alergii na kočky.“

Třeštím na něj oči. „Proč jsi mi to neřekl?“ Zpražím kocoura pohledem.

„Je tak strašně kamarádskej. Nechtěl jsem, aby se urazil.“

„To je absurdní,“ říkám mu. „Myslím v dobrém.“

Ethan nasazuje úsměv. „Radši už půjdu,“ prohlásí. Vrací se ke konferenčnímu stolu, staví na něj sklenici a sklání se, aby oslovil Punche přes sklo. „Ale kvůli tobě to není, kamaráde. Ty jseš moc hodnej.“ Zvedá se a přejíždí si rukama přes stehna.

„Nechceš lepicí váleček? Na kočičí chlupy?“ ptám se, přestože ani nevím jistě, jestli nějaký mám.

„To je v pohodě.“ Rozhlíží se. „Mohl bych si odskočit?“

Ukazuji na červenou místnost. „Beze všeho.“

Zatímco je tam, dívám se na sebe v zrcadle nad příborníkem. Dneska večer se určitě osprchuji. Nebo nejpozději zítra.

Vracím se ke gauči a otevírám notebook. Dík za pomoc, napsal mi DiscoMickey. Jsi moje hrdinka.

Datluji rychlou odpověď, ale to už se ozývá spláchnutí toalety. Zanedlouho z ní vychází Ethan a znovu si otírá ruce do kalhot. „Hotovo,“ informuje mě. S rukama v kapsách se přesouvá ke dveřím a šoupe nohama jako školák.

Vyrážím za ním. „Mockrát díky, že ses zastavil.“

„Tak se třeba zas někdy potkáme,“ nadhazuje Ethan a otevírá dveře.

To teda nepotkáme, myslím si. „Určitě ano,“ říkám.

■ DEVĚT

Po Ethanově odchodu se znovu dívám na *Lauru*. Tohle by na mě zabrat nemělo: Clifton Webb se pase očima po krajině, Vincent Price teprve piluje jižanský přízvuk, vodítka jsou smotaná jedno přes druhé. Jenže ono to zabírá – a k tomu ta hudba. „Poslali mi scénář, ne partituru,“ posteskla si později Hedy Lamarrová, která odmítla titulní roli.

Svíci nechávám hořet a pozoruji mihotání plamínku.

A pak otevírám telefon a při pobrukování ústřední melodie z *Lau-ry* začínám na internetu vyhledávat své pacienty. Své bývalé pacienty.

Před deseti měsíci jsem o všechny přišla: o devítiletou Mary, která těžce nesla rozvod rodičů, o osmiletého Justina, jehož dvojče zemřelo na melanom, o Anne Marie, která se ještě ve dvanácti bála tmy. Ztratila jsem Rasheeda (jedenáct let, transsexuál) i Emily (devět let, oběť šikany), ztratila jsem desetiletou holčičku, která trpěla nesnesitelnými depresemi, přestože se paradoxně jmenovala Joy. Ztratila jsem jejich slzy, jejich problémy, hněv i úlevu. Celkem jsem ztratila devatenáct dětí. Vlastně dvacet, když započítáme i dceru.

Samozřejmě vím, kde teď Olivia je. U ostatních průběžně sleduji, jak se jim daří. Nedělám to příliš často – psycholog není od toho, aby zkoumal život svých pacientů včetně těch minulých –, ale když mě zhruba jednou za měsíc přepadne neuhasitelná touha, usednu k webu. K dispozici mám několik vyhledávacích nástrojů: krycí účet na Facebooku, nečinný profil na LinkedIn. S tak malými dětmi si ovšem poradí jediné Google.

Nejprve si přečtu o Avině soutěži v hláskování a o Jacobově zvolení do středoškolské studentské rady, pak prolétnu fotoalba Graceiny matky na Instagramu a nakonec pročtu Benův účet na Twitteru (opravdu by si měl zapnout některé funkce ochrany soukromí). Setřu si z tváří slzy, obrátím do sebe tři sklenice červeného a po nějaké době se opět ocitám v ložnici, kde listuji fotkami v telefonu. Úplně na závěr znovu rozmlouvám s Edem.

„Hádej, kdo to je,“ říkám tak jako vždycky.

„Jsi pěkně líznutá, štabajzno,“ poznamenává Ed.

„Měla jsem dlouhý den.“ Hledím na prázdnou sklenici a cítím lehké výčitky svědomí. „Co dělá Olivia?“

„Chystá se na zítřek.“

„Jo aha. Za co jde?“

„Za ducha,“ odpovídá Ed.

„Tak to máš štěstí.“

„Jak to myslíš?“

Směji se. „Protože loni šla za hasičský vůz.“

„Vlastně ano. Trvalo nám hezkých pár dní, než jsme ho vyrobili.“

„*Mně* to trvalo hezkých pár dní.“

Slyším, jak se uchechtává.

Na protější straně parku a o tři podlaží výš svítí v hlubinách tmavého pokoje za oknem počítačový monitor. Pak se náhle místnost prosvětluje a já vidím pracovní stůl, stolní lampu a nakonec i Ethana, jenž si právě sundává svetr. Teď už je to oficiální: naše ložnice jsou situované naproti sobě.

Ethan se otáčí a se sklopeným zrakem si svléká i tričko. Dívám se raději jinam.

NEDĚLE 31. ŘÍJNA

■ D E S E T

Do okna ložnice proniká slabé ranní světlo. Obracím se v posteli a vrážím kyčlí do notebooku. Včera jsem pozdě do noci hrála šachy, mizerně. Moji jezdci klopýtali, věže podléhaly nájezdům.

Ploužím se do sprchy, vycházím ven, suším si vlasy ručníkem, do podpaží nanáším deodorant. Rozdat si to se životem, říká tomu Sally. Šťastný Halloween.

Dneska večer samozřejmě nebudu nikomu otevírat. David vyrazí v sedm – myslím, že říkal do centra. Určitě si to tam užije.

Už dřív mi navrhl, ať necháme na schodišti miskou s bonbony. „Do minuty je někdo sebere i s miskou,“ odpověděla jsem.

David se zatvářil dotčeně. „No já nevím, dětský psycholog jsem nikdy nebyl.“

„Na tohle nepotřebujete být dětský psycholog. Úplně stačí, že jste byl dítě.“

Zkrátka a dobře, pozhasínám světla a budu předstírat, že nikdo není doma.

Otevírám svoji filmovou stránku. Andrew je on-line; poslal mi odkaz na esej Pauline Kaelové o filmu *Vertigo* – prý je „hloupý“

a „povrchní“ – a pod něj připojil vlastní žebříček: Nejlepší noir, u kterého držet partnera za ruku. (U něj to vyhrává *Třetí muž*. „Už jen za poslední scénu.“)

Čtu si článek Kaelové a posílám mu odpověď. Po pěti minutách se odhlašuje.

Nedokážu si vzpomenout, kdy někdo naposledy držel za ruku mě.

■ J E D E N Á C T

Plesk.

Přišlo to od vstupních dveří. Tentokrát jsem schoulená na gauči a dívám se na *Rvačku mezi muži* – na rozvláchnou scénu z vloupání, půl hodiny bez jediné slabiky dialogu a bez jediného tónu hudby, jen syrový zvuk a svist krve v uších. Yves mi navrhl, ať se víc zaměřím na francouzskou kinematografii. Zřejmě tím ovšem nemyslel, že budu koukat na poloněmý film. *Quel dommage.*

Tupé *plesk* se ozývá u dveří podruhé.

Shazuji ze sebe příkrývku, vstávám, nacházím dálkový ovladač a pozastavuji přehrávání.

Venku se snáší soumrak. Mířím ke dveřím pokoje a otevírám je.

Plesk.

Vstupuji do haly – tuto část domu nemám ráda a nedůvěřuji jí. Pokládám ji za jakousi chladnou nárazníkovou zónu mezi svým hájemstvím a okolním světem. Právě teď panuje v hale přítmí a tmavé zdi jsou jako dvě obrovské pracký, které mě mezi sebou chtějí rozmačkat.

Po okrajích dveří se táhnou proužky z mléčného skla. Přistupuji k jednomu a dívám se na druhou stranu.

Ozývá se plesknutí a sklo se chvěje. Na dveře dopadla miniaturní raketa v podobě vajíčka. Samozřejmě se rozbilo a jeho vnitřek teď mazlavě stéká po skle. Slyším se lapat po dechu. Za žlutkovou clonou vidím na ulici tři děti. Jejich obličejové jsou živé, úsměvy přidržené. Jedno z nich už natahuje ruku s vajíčkem.

Vrávorám tak, že se musím opřít rukou o zeď.

Toto je můj domov. A tohle moje dveře.

Svírá se mi hrdlo. Do očí se mi hrnou slzy. Cítím se překvapeně a pak zahanbeně.

Plesk.

Nakonec zbývá jen vztek.

Nemůžu rozrazit dveře, a tím je jednoduše přimět, aby se rozprchli. Nemůžu se vyřítit ven a postavit se jim. Zostra klepu na okenní tabulku...

Plesk.

Bouchám dlaní do dveří.

Buším do nich pěstí.

Vrčím, vrískám, můj hlas poskakuje mezi zdmi, hala se mění v rezonanční komoru.

Jsem bezmocná.

Ale nejste, slyším doktora Fieldinga.

Nádech, dva, tři, čtyři.

Ne, nejsem bezmocná.

Nejsem. Jako studentka jsem dřela skoro deset let. Pak jsem se patnáct měsíců připravovala ve školách v problémových lokalitách. A sedm let jsem měla vlastní praxi. *Jsem tvrdá!* ubezpečila jsem Sally.

Prohrabuji si vlasy a vracím se do obýváku. Popadám dech a bodám jedním prstem do tlačítka interkomu.

„Zmizte od mého domu,“ syčím. Tohle ti tři venku určitě uslyší.

Plesk.

Můj prst se na tlačítku chvěje. „Zmizte od mého domu!“

Plesk.

Klopýtám přes místnost, na schodech zakopávám, ženu se do pracovny a mířím k oknu. Tamhle jsou, sešikovaní jako nájezdníci, kteří se rozhodli obléhat můj dům. Jejich stíny se ve skomírajícím světle zdají nekonečné. Tluču na sklo.

Jeden z nich na mě ukazuje a směje se. Natahuje ruku jako baseballový nadhazovač. A vypouští další vejce.

Tluču na sklo silněji, tak silně, že bych mohla uvolnit okenní tabulku. Tohle jsou moje dveře. Tohle je můj dům.

Dělají se mi mžitky před očima.

A najednou uháním po schodech dolů, najednou jsem zpátky v potměšlé hale, stojím bosýma nohama na dlažbě a držím ruku na klice. Vztek mi svírá hrdlo, zorné pole přede mnou plave. Lapám po dechu, pak ještě jednou.

Nádech, dva, tři...

Rozrážím venkovní dveře. Okamžitě mě zasahuje denní světlo a čerstvý vzduch.

Na okamžik je ticho, vleklé jako v tom filmu, pomalé jako západ slunce. Domy naproti. Tři děti mezi nimi. Ulice kolem nich. Všechno nehybné a klidné, jako když se zastaví hodiny.

Přisáhala bych, že slyším ránu, jako by spadl strom.

A pak...

... a pak to všechno vyhřezne proti mně; vyboulí se to, vzedme se to, vytryskne to, vymrští se to jako rána z praku a zasáhne mě to s takovou prudkostí do žaludku, že se okamžitě skládám. Ústa mám otevřená dokořán jako okno. Bičuje mi do nich vítr. Proměnila jsem se v prázdný dům se shnilými trámy, mezi nimiž skučivě profukuje orkán. Moje střecha se sténavě bortí...

... a to sténám já, sklouzávám, propadám se, jedna ruka škrábavě sjíždí po cihlové zdi, druhou vystřeluji do prostoru. Oči se mi obracejí v sloup: vidím křiklavou červeň listí a pak už jen tmu; po chvíli se mi znovu zjevuje zorné pole a v něm žena v černém, načež vše opět bledne a bělá, až zůstávají jen dvě alabastrová kola, která se postupně rozšiřují, prohlubují a houstnou. Snažím se vykřiknout, ale rty mám drsné jako brusné kotouče. Cítím v ústech beton. Cítím krev. Končetiny jako bych měla přišpendlené k zemi. Země rozsekává moje tělo a moje tělo rozsekává vzduch.

Odněkud z temného zákoutí mého mozku se dere vzpomínka, že něco takového se už jednou stalo, přesně na těchto schodech.

Vzpomínám si na přílivovou vlnu tlumených hlasů, na všeho chuť zdánlivě nesourodých, ale jednoznačných slov: *spadla, sousedka, někdo, trhlá*. Tentokrát ovšem neslyším nic.

Ruku mám přehozenou kolem něčího krku. Ve tváři mě škrábou vlasy hrubší, než mám já. Ozývá se slabé šoupání nohama, nejdřív na zemi, pak na podlaze, a už jsem uvnitř, v chládku haly, v teple obývacího pokoje.

■ DVANÁCT

„Sebrali jste mi sklenici!“

Zorné pole se mi plní jako rámeček polaroidu. Dívám se do stropu, odkud na mě kouká jediná objímka žárovky. Vševidoucí oko.

„Něco vám přinesu. Vteřinku...“

Nechávám hlavu spadnout na stranu. Po uchu mě hladí samet. Pohovka v obýváku – můj umdlévající gauč. Ha.

„Ještě vteřinku, vteřinku...“

Nad kuchyňským dřezem stojí žena. Husté tmavé vlasy jí volně splývají na záda.

Zvedám ruce k obličejí, překrývám si dlaněmi nos a ústa a provádím soustředěný nádech a výdech. Uklidnit se. Hlavně se uklidnit. Bolí mě ret.

„Zrovna jsem šla vedle, když jsem si všimla těch malých spratků, jak házejí vajíčka,“ vysvětluje žena. „Povídám jim: ‚Co to tady provádíte, smradi?‘ Jenže vy jste se zrovna v tu chvíli tak nějak... *vypotácela* ze dveří a svalila jste se jako pytel...“ Nedokončuje větu. Přemýšlím, jestli chtěla dodat slovo *hoven*.

Žena se otáčí čelem ke mně a v každé ruce drží sklenici: v jedné je nalitá voda, druhá obsahuje hustou zlatou tekutinu. Doufám, že brandy z mého baru.

„Netuším, jestli brandy na tohle zabírá,“ říká žena. „Každopád-

ně si připadám jako v *Panství Downton*. Jsem vaše Florence Nightingaleová!“

„Vy jste ta žena odnaproti,“ mumlám. Slova se mi odlepují od jazyka jako opilci z barových stoliček. *Žsem tvrdá*. Ubohé.

„Co prosím?“

A já dodávám, přestože se tomu zároveň bráním: „Vy jste Jane Russellová.“

Žena ztuhne, užasle se na mě dívá a pak se začíná smát. Zuby se jí v tlumeném světle lesknou. „Jak to víte?“

„Říkala jste, že jste šla vedle?“ Snažím se zřetelně artikulovat. *Strč prst skrz krk*, napadá mě. *Popocatépetl*. „Byl u mě váš syn.“

Prohlížím si ženu zpoza přivřených očních víček. Je přesně tou, co by Ed uznale označil za zralou ženu: plné boky a rty, kyprá ňadra, hebká kůže, veselý obličej, oči modré jako plamen plynového hořáku. Má na sobě tmavé džíny a tričko s hlubokým výstřihem, který dává vyniknout stříbrnému medailonku na prsou. Pětatřicet až čtyřicet let, odhaduji. Syna musela mít ještě jako dítě.

A stejně jako on se mi i ona na první pohled líbí.

Přesouvá se ke gauči a zlehka mě bouchá do kolena.

„Narovnejte se. Chci zjistit, jestli nemáte otřes mozku.“ Poslouchám ji na slovo a přecházím do předepsané polohy. Ona zatím staví sklenice na stůl a usedá naproti mně – přesně na místo, kde včera seděl její syn. Otáčí se k televizoru a vraští obočí.

„Na co se to díváte? Na černobílý film?“ Tváří se nechápavě.

Natahuji se po ovladači a mačkám tlačítko v rohu. Televizor zhasíná.

„Máte tady tmu,“ všímá si Jane.

„Mohla byste rozsvítit?“ požádám. „Cítím se trochu...“ Nedokážu dokončit větu.

„Jistě.“ Sousedka se natahuje přes okraj gauče a rozsvěcuje stojací lampu. Pokoj zaplavuje světlo.

Zakláním hlavu a dívám se na zkosené ozdobné lišty na stropě. *Nádech, dva, tři, čtyři*. Potřebovaly by trochu vyspravit. Zkusím se zeptat Davida. *Výdech, dva, tři, čtyři*.

„Takže,“ pokračuje Jane, pokládá si lokty na kolena a zkoumavě si mě prohlíží. „Co se tam venku stalo?“

Zavírám oči. „Panický záchvat.“

„Ach, drahá – jak se vlastně jmenujete?“

„Anna. Foxová.“

„Anno. Vždyť to byly jen hloupé děti.“

„Ne, o to nejde. Jde o to, že nemůžu vycházet ven.“ Klopím oči a natahuji se po brandy.

„Ale přece jste ven šla... Opatrně s tím,“ nabádá mě, když vidí, jak do sebe obracím panáka.

„Neměla jsem to dělat. Vycházet ven.“

„Proč ne? Jste snad upír?“

Mám pocit, že si zcela vážně prohlíží moji ruku – mám ji bílou jako křída. „Jsem agorafobička?“ odpovídám.

Jane špulí rty. „To je otázka?“

„Ne. Jen jsem si nebyla jistá, jestli víte, co to slovo znamená.“

„Samozřejmě že to vím. Nesnášíte otevřené prostory.“

Znovu zavírám oči a kývu hlavou.

„Jenže já si myslela, že když má někdo agorafobii, tak jenom nemůže jezdit do přírody. Tábořit a tak.“

„Já nemůžu vůbec nikam.“

Jane nabírá vzduch skrz zuby. „Jak dlouho už to trvá?“

Dopíjím posledních pár kapek brandy. „Deset měsíců.“

Jane už dál nevyzvídá. Zhluboka oddechují a potom se rozkašlávám.

„Nepotřebujete inhalátor nebo tak něco?“

Vrtím hlavou. „Tím by se to jen zhoršilo. Zvedá mi to tep.“

Sousedka se zamýšlí. „A co papírový pytlík?“

Odkládám sklenici a natahuji se pro vodu. „Ne. Někdy to sice pomáhá, ale teď ne. Každopádně díky, že jste mě dovedla dovnitř. Je mi to strašně trapné.“

„Ale to přece...“

„Ne, vážně. Strašně trapné. Rozhodně z toho nehodlám dělat tradici.“

Jane znovu špulí rty. Napadá mě, že má velmi atraktivní ústa. Zřejmě kuřačka, ačkoliv hezky voní bambuckým máslem. „Takže se vám to už stalo? Vyjdete ven a...?“

Šklebím se. „Letos na jaře. Kurýr zásilkové služby mi nechal nákup na schodech a já si myslela, že si ho můžu jen tak... sebrat.“

„Jenže jste nemohla.“

„Nemohla. Naštěstí tehdy procházela kolem spousta lidí. I když jim chvílku trvalo, než dospěli k závěru, že nejsem blázen nebo bezdomovec.“

Jane se rozhlíží po pokoji. „Do bezdomovce máte hodně daleko. Tenhle dům je... páni.“ Hltá očima místnost a pak vytahuje z kapsy telefon a dívá se na displej. „Musím se vrátit domů,“ prohlašuje a vstává.

Snažím se zvednout s ní, jenže nohy nespolupracují. „Váš syn je moc milý chlapec,“ sděluji jí. „Nechal mi tady tohle. Děkuju vám.“

Jane si prohlíží svíci na stole a dotýká se řetízku na krku. „Je to hodný kluk. Vždycky byl.“

„A taky moc pohledný.“

„To taky vždycky byl!“ Vsouvá nehet do medailonku na krku, otvírá ho a naklání se ke mně. Medailonek se pohupuje ve vzduchu. Dochází mi, že si ho mám převzít. Je to zvláště intimní gesto – cizí žena se nade mnou sklání a vybízí mně k prohlídce své osobní cennosti. Anebo jsem možná jen odvykla kontaktu s lidmi.

V medailonku se skrývá malá fotografie, lesklá a živá. Je na ní zhruba čtyřletý chlapec s rozcuchanými plavými vlasy a zuby jako plaňkový plot po hurikánu. Jedno obočí mu protíná jizva. Zcela nepochybně je to Ethan.

„Kolik mu tady je?“

„Pět. Ale vypadá mladší, nemyslíte?“

„Hádala bych mu čtyři.“

„Přesně tak.“

„A kdy se takhle vytáhl?“ ptám se a pouštím medailonek.

Jane ho jemně zavírá. „Někdy mezi tehdy a teď!“ Směje se a pak zničehonic dodává: „Opravdu už můžu odejít? Neomdlíte tady?“

„Neomdlím.“

„Chcete ještě brandy?“ nabízí mi a sklání se ke konferenčnímu stolku. Leží na něm mně neznámé fotoalbum; nejspíš si ho přinesla s sebou. Zvedá ho ze stolku a ukazuje na prázdnou sklenici.

„Už zůstanu u vody,“ lžu.

„Dobrá.“ Jane se zastavuje s pohledem upřeným na okno. „Dobrá,“ opakuje. „Před chvílí sem přišel po chodníčku nějaký *moc* krásný chlap.“ Dívá se na mě. „To je váš manžel?“

„Ne. To je David. Můj nájemník. Bydlí dole.“

„On je váš nájemník?“ zajíká se Jane nadšením. „Kéž by tak bydlel u mě!“

Zvonek dnes večer ani jednou nezazvonil. Možná koledníky odrazuje tma v oknech. Možná zaschlý žloutek.

Do postele jdu brzy.

Zhruba v polovině doktorandského studia jsem se setkala se sedmiletým chlapcem trpícím takzvaným Cotardovým syndromem – psychickou poruchou, kdy si pacient myslí, že je mrtvý. Jde o vzácné onemocnění a v dětském věku je ještě podstatně vzácnější; doporučenou léčbou bývá antipsychotický režim nebo v těžkých případech elektrokonvulzivní terapie, lidově elektrošoky. Mně se však podařilo chlapci jeho utkvělou představu vymluvit. Byl to můj první velký úspěch, díky němuž jsem na sebe upoutala Wesleyho pozornost.

Tomu malému chlapci by dnes mohlo být kolem čtrnácti nebo patnácti let – skoro tolik jako Ethanovi, ale ani ne z poloviny tolik jako mně. Dnes v noci na něj myslím, když civím do stropu a sama si připadám mrtvá. Jsem mrtvá, ale stále jsem neopustila tento svět – jen sleduji, jak se život řítí kupředu, a není v mých silách do něj jakkoliv zasáhnout.

■ TŘINÁCT

Když dnes ráno scházím ze schodů a šourám se do kuchyně, nacházím pode dveřmi do suterénu vsunutý vzkaz: *ta vajíčka*.

Zmateně si ho prohlížím. Že by po mně chtěl David snídani? Pak ovšem obracím lístek a nad přehybem vidím slova *Uklidil jsem*. Díky, Davide.

Náhle mi vajíčka připadají jako dobrý nápad, a tak rozklepávám tři na pánev a dělám si volská oka. O pár minut později už sedím u stolu, láduji do sebe zbytek žloutku a loguji se na Agoru.

Po ránu tady bývá rušno – agorafobici často pocitují akutní úzkost krátce po probuzení. A ani dnešek není výjimkou; je tady pěkně narváno. Celkem dvě hodiny nabízím lidem útěchu a podporu: dávám jim tip na rozličné léky (v poslední době upřednostňuji imipramin, ačkoliv ani xanax nikdy nevyjde z módy), snažím se tlumit spor ohledně (nesporných) přínosů averzivní terapie, na žádost Dimples2016 si přehrávám videoklip, na němž kočka hraje na bubny.

Právě když se chystám odhlásit a přepnout na šachové herní fórum, abych pomstila svou sobotní porážku, vyskakuje mi na monitoru chatovací okno.

DiscoMickey: Ještě jednou díky za pomoc, doktorko.

Panický záchvat. Skoro hodinu jsem zběsile bušila do klávesnice, jelikož DiscoMickey „začal třeštit“, jak to sám popsal.

doktorkaordinuje: Rádo se stalo. Už je to lepší?

DiscoMickey: Mnohem lepší.

DiscoMickey: Ale ozývám se proto, že jsem si psal s jednou ženou, která je tady nová a ptala se, jestli je tu nějaký profesionál. Přeposlal jsem jí tvoje FAQ.

Manuál otázek a odpovědí. Dívám se na hodiny.

doktorkaordinuje: Dneska už mi na to možná nevyjde čas, ale dej jí na mě kontakt.

DiscoMickey: Fajn.

DiscoMickey se odhlásil(a) z chatu.

O chvíli později se objevuje druhé chatovací okno. BabiLizzie. Klikám na jméno a letmo procházím profil uživatelky. Věk: sedmdesát let. Bydliště: Montana. Členem od: předevčírem.

Znovu vrhám pohled na hodiny. Kvůli sedmdesátileté paní z Montany mohou šachy chvíli počkat.

Proužek textu v dolní části obrazovky hlásí, že *BabiLizzie právě píše*. Chvíli čekám, ale stále se nic neděje; buď bude její vzkaz pěkně dlouhý, anebo je to klasický případ senioritidy. Oba moji rodiče píchali do kláves ukazováčky, jako když plameňáci loví z mělčiny potravu; trvalo jim půl minuty, než vytukali obyčejné *ahoj*.

BabiLizzie: Nazdarek!

Přátelský tón. A než stačím reagovat:

BabiLizzie: DiscoMickey mi na tebe dal tip. Zoufale potřebuju radu!

BabiLizzie: A taky čokoládu, ale to je druhá věc...

Konečně se mi daří vměstnat do její samomluvy vlastní vzkaz.

doktorkaordinuje: Tobě taky ahoj! Jsi na fóru nová?

BabiLizzie: Ano, jsem!